σε, θέλετε νὰ σᾶς συνοδεύσω;

— Μένω ἐκεῖ, μουρμούρισε.

— Ποῦ, ἐκεῖ;

— Στὸν πύργο.

— Στὸν ἐρειπωμένο αὐτὸν πύργο;

— Μάλιστα.

— Μόνη;

— Ναί.

— Καὶ δὲν φοβᾶσθε;

Ἡ παράδοξη γυναῖκα γέλασε τότε ἕνα γέλιο παράξενο, ἀπόκοσμο, ἕνα γέλιο ποὺ μ' ἔκανε νὰ ριγήσω σύγκορμος.

— Γιατὶ γελᾶτε; ρώτησα.

Ἐκείνη τότε ἔγινε ἔξαφνα σοβαρὴ καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Θέλετε, λοιπόν, νὰ μὲ συνοδεύετε ὥς στὴν κατοικία μου; Ἂν ἦταν ὁ Ρενὲ ἐδῶ θὰ ζήλευε ἴσως. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἐδῶ. Τοῦ κάκου τὸν περμένω νὰ ξαναγυρίσῃ. Φύγαμε μαζύ, ἀλλ' ἐκεῖνος πῆρε ἄλλον δρόμο. Τοῦ κάκου τὸν ἀναζήτησα παντοῦ. Δὲν τὸν βρῆκα πουθενά. Τὸ Σύμπαν ξέρετε, εἶνε γεμᾶτο κόσμους, γεμᾶτο ἀστέρια. Ποῦ νὰ ξέρω σὲ ποιὸ ἀπ' ὅλα πῆγε ὁ Ρενέ; Ἐλπίζω πὼς ἴσως ξαναφθεῖ ἄξαφνα νὰ μ' εὕρῃ ἐδῶ. Ἴσως ἔρθει κανένα βράδυ. Ἴσως τὸν συναντήσω ἄξαφνα, καθὼς συνάντησα ἐσᾶς.

— Ἔχει πεθάνει ὁ Ρενέ; τόλμησα νὰ ρωτήσω.

Ἡ μυστηριώδης γυναῖκα μ' ἐκύτταξε τότε μὲ μεγάλη ἀπορία, καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἐσεῖς δὲν ξέρετε ὅτι δὲν ὑπάρχει θάνατος;

Τὸ βλέμμα της διαπέρασε σὰν κοφτερὸ λεπίδι τὴν ψυχή μου. Εἶχα ἀρχίσει πειὰ νὰ φοβᾶμαι, ὁλομόναχος στὴν πεδιάδα, τόσο ἀργά, μὲ μιὰ τρελλή. Γιατὶ ἐπείσθηκα πειὰ ὅτι εἶχα νὰ κάνω μὲ μιὰ τρελλή. Ἤθελα νὰ φύγω, νὰ φύγω μακρυνὰ της, ἀλλὰ καὶ δὲν μποροῦσα ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ αὐτήν, ὡσὰν μιὰ ἀκατανίκητη ἕλξις νὰ μ' ἔσερνε κοντά της.

Καὶ οἱ δικοί σας μένουν στὸν πύργο; ρώτησα.

Ἡ μαυροφορεμένη κυρία, ἔκανε μιὰ ἀόριστη κίνησι καὶ εἶπε:

— Οἱ δικοί μου; Τράβηξαν κι' αὐτοὶ ἄλλους δρόμους.

Φτάσαμε τώρα ἀντικρυ στὸν πύργο. Νυχτερίδες φτερούγιζαν γύρω μας. Καὶ σκεφτόμουνα:

— Θὰ εἶνε ἐντελῶς τρελλή. ἀφοῦ μένει σ' ἕνα ἐρειπωμένο πύργο μαζὶ μὲ τὰ νυχτοπούλια. Μὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς δικός της νὰ τὴν περισυλλέξῃ, νὰ τὴν κλείσῃ γιὰ θεραπεία σὲ κάποια φρενολογικὴ κλινική; Πῶς τὴν ἀφίνουν ἔτσι; Καὶ εἶνε τόσο ὡραία, τόσο νέα!...

Ἕνας ἀπέραντος οἶκτος πλημμύρισε ἔξαφνα τὴν καρδιά μου γιὰ τὸ φτωχὸ καὶ τόσο ὡραῖο αὐτὸ πλάσμα. Θὰ ἔδινα πρόθυμα τὴν μισή μου περιουσία γιὰ νὰ τὴν περιθάλψω, καὶ νὰ τὴν σώσω. Καὶ ποιός ξέρει, ἴσως νὰ γινόταν καλά.

Τῆς εἶπα λοιπόν, προστατευτικά:

— Θέλετε νὰ ἔρθετε μαζύ μου; Θέλετε νὰ ἐγκαταλείψετε αὐτὸν τὸν ἐρειπωμένο πύργο, καὶ νὰ ἔρθετε μαζύ μου;

— Κι' ἂν φύγω ἀπ' ἐδῶ, πῶς θὰ μ' εὕρῃ ὁ Ρενέ;

— Θὰ τὸν εἰδοποιήσουμε ὅτι ἀλλάξατε κατοικία.

— Καὶ ποῦ θὰ τὸν εἰδοποιήσουμε; Τ' ἀστέρια εἶνε τόσο πολλά...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ ὡραία τρελλὴ σήκωσε τὰ μάτια της καὶ κύτταξε τ' ἄστρα.

Σὲ λίγο φθάσαμε στὸν πύργο. Ἡ παράξενη γυναῖκα σταμάτησε καὶ μοῦ εἶπε:

— Καληνύχτα σας!

Καὶ γρήγορα - γρήγορα ἐξαφανίσθηκε μέσα στὴν μεγάλη σκοτεινὴ εἴσοδο τοῦ σκυθρωποῦ κτιρίου.

Ἐγὼ ἔμεινα γιὰ μερικὲς στιγμὲς σὰν ἀπολιθωμένος. Πολλὰ μαζὶ αἰσθήματα ἔπνιγαν τὴν ψυχή μου. Ὁ φόβος, ὁ οἶκτος, ὁ θαυμασμός. Καὶ μὲ βαρειὰ καρδιὰ γύρισα πίσω.

Ὅταν ἔφθασα στὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμενα, σ' ἕνα γειτονικὸ μὲ τὸν πύργο προάστειο, διηγήθηκα στὸν ξενοδόχο τὴν παράδοξη περιπέτειά μου. Κι' ἐκεῖνος μοῦ εἶπε:

— Εἴδατε λοιπὸν κι' ἐσεῖς τὸ φάντασμα τῆς μαρκησίας!

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ξενοδόχου μὲ κατατάραξαν.

— Τί φάντασμα; Ποιὸ φάντασμα; ρώτησα. Ἐγὼ εἶδα μιὰ γυναῖκα ὁλοζωντανή. Μοῦ μίλησε καὶ τῆς μίλησα.

— Ναί, ναί, ξέρω, ἐπέμεινε ὁ ξενοδόχος. Σᾶς μίλησε γιὰ τὸν Ρενέ. Δὲν εἶνε ἔτσι; Πᾶνε διακόσια χρόνια ἀπὸ τότε... Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πύργου, ὁ μαρκήσιος, σκότωσε τὴν γυναῖκα του καὶ τὸν φίλο της, τὸν ἱππότη Ρενέ. Καὶ φαίνεται πὼς μετὰ τὸν θάνατό τους ἡ ψυχές τους δὲν ἔσμιξαν. Ἔτσι τοὺς τιμώρησε ὁ Θεὸς γιὰ τὴν ἁμαρτία τους. Ἡ ψυχὴ τοῦ Ρενὲ ἔφυγε φαίνεται σὲ ἄλλους κόσμους, καὶ ἡ ψυχὴ τῆς μαρκησίας ἔμεινε ἐδῶ, στὸν πύργο. Καὶ περμένει διαρκῶς τὸν Ρενέ, κι' αὐτὸς δὲν ἔρχεται. Καὶ γυρνάει τὸ φάντασμά της, γυρνάει ὁλόγυρα στὸν πύργο, ἀναζητῶντας τὸν ἀγατημένο της.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ἂν καὶ φοβόμουν πολύ, πῆγα, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ξενοδόχο, στὸν παλιὸ πύργο.

Δὲν συναντήσαμε ἐκεῖ μέσα καμμιὰ ψυχὴ ζωντανή.

Ὁ ξενοδόχος μ' ὡδήγησε τέλος σὲ μιὰ σάλα, στὸν τοῖχο τῆς ὁποίας σωζόντουσαν ἀκόμα μερικὲς προσωπογραφίες. Ριγώντας ὥς στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, ἀνεγνώρισα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς εἰκόνες αὐτὲς τὴν αἰνιγματικὴ γυναῖκα μὲ τὰ μαῦρα.

— Αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ γυναῖκα ποὺ συνάντησες χθὲς καὶ ποὺ τὴ νόμισες γιὰ τρελλή; μὲ ρώτησε ὁ ξενοδόχος.

— Ναί, ἀπάντησα τρέμοντας.

— Εἶνε ἡ μαρκησία, ἡ πεθαμένη μαρκησία, ποὺ περμένει ἀκόμα τὸν Ρενέ, εἶπε ὁ ξενοδόχος.

Πάει, πάει γρήγορα, φώναξα, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τρελλαθῶ ἂν μείνω λίγο ἀκόμα ἐδῶ...

....

Μὰ πῶς λοιπόν; Εἶδα ἕνα φάντασμα; Δὲν ἦταν μιὰ τρελλὴ αὐτὴ ποὺ εἶδα, ἀλλὰ ἡ νεκρὴ μαρκησία, ποὺ ἀναζητάει τὸν πεθαμένον ἐραστή της· Μα τί παράξενο! Ἦταν τόσο ὄμορφη, τόσο «ζωντανή». Κοὶ τὴν εἶδα καὶ μ' ἐκύτταξε, καὶ μοῦ μίλησε, καὶ τῆς μίλησα...

Θεέ μου!... Δὲν ξέρω... Μὰ δὲν μπορῶ νὰ ἡσυχάσω ἀπὸ τότε. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὴν κατάπληξι, νοιώθω καὶ κάτι ἄλλο πολὺ παράξενο...

Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω ἐρωτευθῆ τὴν πεθαμένη μαρκησία, τὴν τόσο ὡραία καὶ πιστὴ στὸν ἔρωτά της καὶ μετὰ τὸ θάνατό της.

Μὰ εἶνε τάχα ἡ μαρκησία αὐτὴ ποὺ εἶδα; Ἢ εἶνε κάποια τρελλὴ, ἡ ὁποία τῆς μοιάζει καταπληκτικά;

Δὲν ξέρω. Θεέ μου, δὲν ξέρω....

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΚΑΡΦΙΤΣΑ ΤΟΥ ΛΑΦΙΤ

Ὁ Λαφίτ, ὁ περίφημος Γάλλος τραπεζίτης, ὤφειλε τὰ πλούτη του στὸ ἑξῆς περιστατικό:

Ὅταν πρωτοπῆγε στὸ Παρίσι, ἐντελῶς ἀπένταρος, ἀπευθύνθηκε σ' ἕνα γνωστὸ τραπεζίτη καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν προσλάβῃ ὡς ὑπάλληλο.

— Ἔχω σπουδάσει λογιστικά, κύριε, κι' ἔχω ἐργασθῆ ἀρκετὸ διάστημα σ' ἕναν ἐμπορικὸ οἶκο, τοῦ εἶπε.

— Δυστυχῶς, παιδί μου, δὲν ἔχω κενὴ θέσι γιὰ νὰ σὲ τοποθετήσω, τοῦ ἀπάντησε ὁ τραπεζίτης.

Ὁ Λαφίτ πῆρε τὸ καπέλλο του τότε κι' ἔφυγε, ἀπελπισμένος, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό. Ἐνῶ λοιπὸν πλησίαζε στὴν ἔξοδο, παρετήρησε κάτω στὸ πάτωμα μιὰ κοφρίτσα κι' ἔσκυψε νὰ τὴν πάρῃ.

— Τί βρῆκες ἐκεῖ; τοῦ φώναξε ὁ τραπεζίτης, ὁ ὁποῖος τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα.

— Μιὰ καρφίτσα, κύριε.

— Καὶ τί θὰ τὴν κάνης;

— Θὰ τὴν καρφώσω στὴ ραφὴ τοῦ σακκακιοῦ μου. Μπορεῖ νὰ μοῦ χρειασθῆ κάμμιὰ φορά. Ἀφοῦ τὴν εἶδα γιατὶ νὰ τὴν ἀφήσω νὰ πάῃ χαμένη;

Ὁ τραπεζίτης διαβλέποντας μέσα στὸ νέον ἐκεῖνον ἀγάτη πρὸς τὴν οἰκονομία καὶ τὴ νοικοκυροσύνη, τὸν προσέλαβε ἀμέσως ὑπάλληλό του καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀντιληφθῆ τὶς σπάνιες ἀρετές του. Ὕστερα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ μάλιστα τοῦ ἔδωκε τὴν κόρη του σὲ γάμο καὶ τὸν ἔκαμε συνέταιρό του.